

เมื่อข้าพเจ้าเป็นศิษย์หลวงพ่อดอว์วัน

สุจิตรา วรรณ

๑๙ เม.ย. ๓๕

R6004

ความเป็นมา

ข้าพเจ้ารู้จักวัดอัมพวันครั้งแรกเมื่อปี ๒๕๒๖ เนื่องจากวิทยาลัยส่งมาเข้าร่วมอบรมปฏิบัติธรรมในโครงการ “สัปดาห์แห่งการปฏิบัติธรรมสำหรับข้าราชการ” ระหว่างวันที่ ๑๙-๒๕ มิถุนายน ท่านเจ้าของโครงการคือ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดอว์วันวิสุทธิ (สมณศักดิ์ในปัจจุบันเป็นท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ)

นับเป็นโอกาสอันดีที่ข้าพเจ้าได้มาเรียนรู้วิธีปฏิบัติธรรมอย่างเป็นแบบแผน มีครูอาจารย์ควบคุม ซึ่งดีกว่าอ่านจากตำราแล้วปฏิบัติเองดังที่ข้าพเจ้าเคยทำ ผู้เข้าอบรมในเวลานั้นมีเพียง ๑๓ คน ทั้งที่หลวงพ่อดอว์วันมีหนังสือเชิญชวนไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะสมัยนั้นคนยังไม่เห็นคุณค่าของการปฏิบัติธรรมตลอดเวลา ๗ วัน ที่พวกเราอยู่ที่วัด หลวงพ่อดอว์วันเมตตาสอนด้วยตนเองทั้งกลางวันและกลางคืน โดยมีคุณแม่ยุพิน บำเรอจิต เป็นผู้ช่วย ข้าพเจ้าปฏิบัติได้พอสมควร ที่ไม่สามารถปฏิบัติได้อย่างเต็มที่เพราะมีความกังวลห่วงลูกชายซึ่งขณะนั้นอายุเพียงจะ ๔ เดือนเศษ แต่ข้าพเจ้าก็อยู่ปฏิบัติจนครบกำหนด และนั่นเป็นนิมิตอันดีสำหรับข้าพเจ้า เพราะหลังจากนั้นชีวิตก็เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ เพราะอำนาจแห่งรสพระธรรมและความเมตตาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดอว์วันเอง

ในเดือนตุลาคมปีเดียวกัน ข้าพเจ้าก็ได้เข้าปฏิบัติธรรมที่วิทยาลัยครูเชียงใหม่ ตามคำชวนเชิญของอาจารย์ผ่องพรรณ ปัทมทรานนท์ ผู้เป็นเจ้าของโครงการ โดยมีคุณแม่ ดร.สิริ กรินชัย เป็นผู้ให้การอบรม พระเดชพระคุณหลวงพ่อดอว์วันก็ได้มาแสดงธรรมให้ผู้ปฏิบัติฟัง และข้าพเจ้าก็ได้ถือโอกาสกราบเรียนถามข้อสงสัยบางประการ เกี่ยวกับเรื่องลูกชายของข้าพเจ้า โดยให้เหตุผลว่าที่ต้องกราบเรียนถามเพราะเป็นเรื่องที่ไม่เหมือนคนอื่น หลวงพ่อดอว์วันไม่ตอบคำถาม แต่ได้พูดว่า “จะให้เหมือนคนอื่นได้ยังไงล่ะจ๊ะ ก็สุจิตรามีคนเดียวในประเทศไทย” ตอนนั้นข้าพเจ้ารู้สึกงวยงงสงสัย ไม่เข้าใจว่าหลวงพ่อดอว์วันหมายความว่าอย่างไร แต่บัดนี้ข้าพเจ้าคิดว่าเข้าใจแล้ว (แต่จะถูกหรือผิดเป็นอีกเรื่องหนึ่ง)

ที่ว่าชีวิตของข้าพเจ้าเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ ก็คือ นับตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็นศิษย์หลวงพ่อวัดอัมพวันแล้ว หน้าที่การงานก็ดีขึ้น ๆ ตามลำดับ ข้าพเจ้าไม่เคยคิดที่จะเขียนตำรามาก่อนเลย ก็ได้เกิดความคิดที่จะเขียน และได้เขียนตำราศาสนาเปรียบเทียบขึ้น (ขณะนี้พิมพ์ครั้งที่ ๓) กับ **จริยศึกษา** อีกเล่มหนึ่ง ส่งขอตำแหน่งทางวิชาการ ทำให้ได้กระโดดจากชี่ ๔ เป็นชี่ ๖ คือได้เป็นชี่ ๕ อยู่สองวัน พอได้ตำแหน่ง “**ผู้ช่วยศาสตราจารย์**” ท่านก็ปรับให้ เป็นชี่ ๖

นอกจากจะเข้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันหลายหนหลายครั้งเป็นการส่วนตัวแล้ว ข้าพเจ้ายังได้จัดโครงการนำนักศึกษาวิทยาลัยครูธนบุรีมาปฏิบัติธรรมหลายรุ่น หลายครั้งและก็ได้ฟังธรรมบรรยายจากหลวงพ่อยูเสมอ ๆ จนบางเรื่อง (ที่เกี่ยวกับกฎแห่งกรรม) จำได้ขึ้นใจทีเดียว

ต่อมาในปี ๒๕๓๐ ข้าพเจ้าก็สอบเข้าเรียนปริญญาเอก สาขาปรัชญา ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสอบเข้าได้ที่หนึ่งของรุ่นหนึ่ง ซึ่งมีผู้สอบทั้งสิ้น ๕๐ คน แต่สอบได้เพียง ๓ คน ทั้งที่เขาต้องกรับ ๕ คน ข้าพเจ้าเป็นคนเรียนไม่เก่ง แต่ที่สอบเข้าได้ที่หนึ่ง เพื่อน ๆ ลงความเห็นว่าเป็น **“เพราะเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อวัดอัมพวัน”** ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่คัดค้าน ในทอมแรก ข้าพเจ้าเรียนได้สองสัปดาห์ก็ขอลาป่วย ผ่าตัดตาซึ่งเป็นต้อเนื้อ (เคยผ่าตัดครั้งหนึ่งแล้ว แต่ได้งอกขึ้นอีกภายในเวลาไม่กี่เดือน) ทำให้ต้องพักการเรียน พอเปิดภาคเรียนที่สองก็เข้าไปเรียน แต่รู้สึกไม่ถูกโฉลกกับเนื้อหาวิชา เพราะเขาไปเน้นแต่ปรัชญาตะวันตกที่ข้าพเจ้ามองว่าเป็นเรื่องเพ้อฝัน ไม่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ เฉพาะอย่างยิ่งพวกนักปรัชญาผู้เป็นเจ้าของลัทธิคำสอนเหล่านั้นก็เปลี่ยนแนวคิดอยู่ตลอดเวลาจนผู้เรียนตามไม่ทัน (เพราะคำสอนเหล่านั้นไม่เป็นสัจธรรมเหมือนคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งไม่เคยเปลี่ยนแปลง) ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อและเรียนไม่รู้เรื่อง เพราะ **“รับไม่ได้”** ยิ่งคิดไปว่าตัวเองอาจจะต้องกลายเป็นคนบ้า ๆ บอ ๆ อย่างพวกนักปรัชญาผู้มีชื่อเสียงเหล่านั้น ก็ยิ่งไม่อยากเรียน แล้วก็เลยสอบตก โดยรีไทร์สมความปรารถนา (ก็เสียใจอยู่เหมือนกันตรงที่อุตส่าห์สอบเข้าไปได้) ข้าพเจ้าก็มากرابเรียนหลวงพ่อบอกว่า **“ตกเรียนร้อย และเขาไล่ออกแล้วเจ้าคะ”** ท่านบอกไม่เป็นไรแล้วเป่าหัวเพียง ๆ เป็นอันว่าสิ้นสุดสำหรับการไฝ่ฝันอยากเป็น **“ดอกเตอร์”**

ความที่ไปวัดฟังธรรมจากหลวงพ่อหลายครั้งหลายหน จนแทบว่านับครั้งไม่ถ้วน ทำให้ชีวิตพลิกผันไปอีกรูปแบบหนึ่ง นั่นคือ ข้าพเจ้ากลายเป็น **“นักเขียน”** ที่มีผู้อ่านติดตามผลงาน

มากที่สุดผู้หนึ่ง ซึ่งจะขอเล่าอย่างย่อ ๆ คือ ข้าพเจ้าใฝ่ฝันอยากเป็นนักเขียนมาตั้งแต่เด็ก ๆ แต่ก็ได้แต่ฝัน เพราะผู้ที่จะเป็นนักเขียนได้นั้น จะต้องเป็นคนรอบคอบ ละเอียดลออ เป็นนักอ่านตัวยง และที่สำคัญคือต้องมีสิ่งที่เรียกว่า “พรสวรรค์” ซึ่งสิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ไม่มีอยู่ในตัวข้าพเจ้าเลย การใฝ่ฝันที่จะเป็นนักเขียนเป็นได้แค่ความฝันที่ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะไม่มีวันเป็นจริงขึ้นมาได้

ธรรมะสร้างพรสวรรค์ได้

แทบไม่น่าเชื่อว่าธรรมะจะมีอำนาจลึกล้ำมหัศจรรย์เช่นนี้ เพราะเมื่อข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอทุกวัน ในที่สุดธรรมะก็สามารถสร้างพรสวรรค์ขึ้นในตัวข้าพเจ้าได้กล่าวคือ อยู่ ๆ ในต้นปี ๒๕๓๒ คุณยุพา งามสมจิตร บรรณาธิการนิตยสารกุลสตรี ได้มีจดหมายมาถึงข้าพเจ้า มีใจความตอนหนึ่งว่า “อยากได้เรื่องของอาจารย์ลงในกุลสตรีทุกฉบับ อาจารย์พอจะมีเวลาเขียนให้ไหมคะ” ข้าพเจ้ารู้สึกปีติและปลาบปลื้มเป็นที่สุด แต่ก็มีความกังวลว่า จะทำได้หรือเปล่า ข้าพเจ้าเคยเขียนเรื่องสั้น ส่งไปที่นิตยสารกุลสตรี ๓ ครั้ง และก็ได้รับการตีพิมพ์ลงในนิตยสารทุกครั้งโดยไม่มีการ “ลงตระกร้า”

นับแต่วันที่ได้รับจดหมาย ข้าพเจ้าก็มาคิดใคร่ครวญอยู่เป็นเดือนว่าจะเขียนอย่างไร เพราะหากจะพิมพ์ลงในทุกฉบับก็ต้องเป็นเรื่องยาว ไม่ใช่เรื่องสั้น ในที่สุดข้าพเจ้าก็นำเรื่องที่ฟังจากหลวงพ่อล่าไปเขียนเป็นนวนิยาย ๕ ตอนจบ ชื่อเรื่อง “ไฟไหนเล่าร้อนเท่าไฟนรก” ก็ปรากฏว่ามีท่านผู้อ่านมีจดหมายมายัง บก. ว่าเป็นเรื่องที่สอนคุณธรรม อ่านแล้วทำให้สะดุ้งกลัว ต่อมา บก. ได้โทรศัพท์มาหาข้าพเจ้าและบอกว่าอาจารย์เตรียมพล็อตเรื่องใหม่ไว้ได้แล้ว แพนติดกันเกรียวเลย (ขณะนี้เรื่อง “ไฟไหนเล่าร้อนเท่าไฟนรก” ได้พิมพ์รวมเล่มแล้ว) ข้าพเจ้าก็ไปคิดอีกเป็นเดือนว่าจะเขียนเรื่องอะไรดี

ในที่สุดเรื่อง **สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม** ก็ออกมาสู่สายตาท่านผู้อ่าน และทำให้ข้าพเจ้าบังอาจเรียกตัวเองว่าเป็น “นักเขียน” ได้อย่างเต็มภาคภูมิ **คุณยุพา งามสมจิตร** ซึ่งข้าพเจ้าถือว่า เป็นครูอาจารย์ที่ “ปั้น” ข้าพเจ้าขึ้นมา (แต่ท่านไม่อนุญาตให้เรียกว่า “อาจารย์” ข้าพเจ้าจึงเรียกว่า “คุณพี่” แทน) บอกว่าภูมิใจมากที่ปั้นนักเขียนใหม่ได้สำเร็จ และในเวลาต่อมา ทั้งคุณพี่และน้องชาย น้องสะใภ้ ก็กลายเป็นศิษย์หลวงพ่อดอัมพวันเช่นเดียวกับข้าพเจ้า

เรื่องการเป็นนักเขียนของข้าพเจ้านี้ ครั้งหนึ่งในงานทำบุญบ้านของพันเอกหญิง วิภา ตุงคสวัสดิ์ ซึ่งได้กราบนิมนต์หลวงพ่อกาเจริญพระพุทธรมณต์ หลวงพ่อได้พูดกับสามีของข้าพเจ้า ว่า “นี่ต้องลงโทษให้หนักนะ ทำให้คนเข้าวัดเป็นพัน รับแขกไม่พักเลย” คือคนที่อ่านเรื่องที่ ข้าพเจ้าเขียนแล้ว พวกกันไปวัดอัมพวันจำนวนมาก ทำให้หลวงพ่อต้องรับแขกจนไม่มีเวลา พักผ่อนนั่นเอง

เป็นรองศาสตราจารย์เพราะศรัทธาในหลวงพ่อ

ข้าพเจ้าเคารพนับถือและศรัทธาในหลวงพ่อกมาก ไม่ว่าจะท่านจะบอกอะไร สอนอะไร ข้าพเจ้าจะพยายามทำตามนั้น ทั้งที่บางเรื่อง เกินกำลัง ของข้าพเจ้า เป็นต้นว่า วันหนึ่งข้าพเจ้า ไปวัดอัมพวันกับพันเอกหญิงวิภา ข้าพเจ้ากราบเรียนหลวงพ่อกว่า “คุณวิภาได้เลื่อนยศจากพัน โทเป็นพันเอกแล้ว หนูยังไม่ได้เลื่อนเลยเจ้าคะ” หลวงพ่อพูดว่า “ไปเขียนหนังสือเข้า” ข้าพเจ้าก็ ไปเขียนตำรา ๒ เล่ม คือ **ปรัชญาเบื้องต้น** กับ **การฝึกสมาธิ** ส่งไปขอตำแหน่ง **รอง ศาสตราจารย์** แล้วก็ผ่านขั้นตอนทุกอย่างโดยไม่ถูกส่งกลับมาให้แก้ไขเปลี่ยนแปลง นับเป็น เรื่องอัศจรรย์สำหรับข้าพเจ้ามาก

ไปเรียนปริญญาเอกที่อินเดีย เพราะหลวงพ่อ

สิ่งที่เกินกำลังของข้าพเจ้า คือการเรียนปริญญาเอก เพียงเทอมเดียวที่เรียนจุฬาย ก็รู้สึก ว่าสู้ไม่ไหว เพราะตัวเองอายุมาก สุขภาพไม่ดี การจะทุ่มเทขนาดอ่านหนังสือตลอดคืนจนรุ่งเช้า ทำไม่ได้แน่นอน ช่วงนั้นท่านพระมหาวิจิตร วิจิตโต เจ้าอาวาสวัดภาวนาภริตาราม บางกอกน้อย ได้ชักชวนให้ข้าพเจ้าไปเรียนปริญญาเอกที่อินเดีย และท่านก็ได้ขอให้ท่านอาจารย์เขมานันทะ (บาง สิมพลี) เป็นธุระในการสมัครให้ บังเอิญข้าพเจ้าได้ทุนของรัฐบาลอินเดีย ต้องเดินทางไปรับ ทุนด่วน จึงเดินทางไปโดยไม่ได้มากทราบลาหลวงพ่อ แต่ก็ได้เขียนจดหมายไปกราบเรียนและขอ พรให้เดินทางไปกลับด้วยความปลอดภัย ข้าพเจ้าไปในครั้งนั้นใช้เวลา ๑๐ วัน เมื่อกลับมาก็คิดว่าจะไม่ไปอีก เพราะคิดว่าคงอยู่ไม่ได้ ข้าพเจ้ารับทุนมาแล้ว แต่ก็พยายามผัดผ่อน กระทั่งคิดจะ ยอมสละทุน ต่อเมื่อได้รับกำลังใจจากหลวงพ่อกว่า ไปแล้วจะเรียนจบ และกลับมาจะมีชื่อเสียง มาก ข้าพเจ้าจึงไป ใช้เวลาเขียนวิทยานิพนธ์ ๒ ปีเศษ ก็จบ แต่ก็ต้องทุกข์ยากมากมาย หาก **ไม่ได้เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อก็คงไม่จบ** ก่อนไปหลวงพ่อกสั่งให้ไปเข้ากรรมฐานเพื่อสร้าง

พลัง ข้าพเจ้าก็ไปปฏิบัติอยู่ ๙ วัน หลวงพ่อกรุณาอมอบปากกาให้สองด้าม บอกให้เอาไว้เขียนวิทยานิพนธ์ ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติตาม บางครั้งเขียนไปร้องไห้ไป แต่ปากกาที่เคารพของข้าพเจ้าก็ช่วยเขียนให้จนเสร็จ ทั้งที่ไม่ใช่ภาษาของตัวเอง

หลวงพ่อส่งพลังไปช่วย

ระหว่างที่เรียนอยู่ที่อินเดีย หลายครั้งที่ข้าพเจ้าประสบปัญหาหนักหน่วงมาก แต่ข้าพเจ้าก็ต่อสู้โดยใช้ธรรมะและหลวงพ่อก็เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ แล้วก็สามารถคลี่คลายปัญหาต่าง ๆ ได้ ข้าพเจ้าเห็นอานิสงส์ของการปฏิบัติในตอนนี้ และก็เข้าใจแจ่มแจ้งว่า เหตุใดก่อนมาหลวงพ่อก็สั่งให้ข้าพเจ้าไปสร้างพลังสะสมไว้ก่อน มีเรื่องหนึ่งข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่า หากมิใช่เพราะหลวงพ่อดีเมตตาไปช่วย ข้าพเจ้าก็อาจจะต้องเสียชีวิตหรือกลายเป็นคนพิการพิการไป คือข้าพเจ้าเคยกราบเรียนหลวงพ่อบอกว่าจะกลับมาทำงานในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๔ เพื่อจะได้เงินเดือนขึ้นทันตุลาคม ๒๕๓๕ แต่พอถึงเวลานั้นข้าพเจ้าไม่ได้กลับเพราะงานไม่เสร็จจึงเลื่อนออกไปเป็นเดือนธันวาคม ได้ฝากท่านอาจารย์จรัญ ธิธมฺโม แห่งวัดดอน ชื่อตัวกลับให้ในวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๓๔ ปรากฏว่าพี่สาวของข้าพเจ้าคือ คุณเยาวลักษณ์ งามวงศ์ชน กับคุณพ่อได้เขียนจดหมายมาบอกว่า หลวงพ่อไม่ให้กลับ ขอให้สิ้นปีนี้ไปก่อน ข้าพเจ้าก็เลยไม่ได้กลับ แล้วก็เร่งตรวจงาน (พิสูจน์อักษร) การพิมพ์วิทยานิพนธ์

ข้าพเจ้าต้องทำงานหนักมาก อากาศก็หนาวจัด และไฟฟ้าก็ดับอยู่เสมอ ๆ นับเป็นอุปสรรคต่อการทำงานมาก ครั้นถึงวันที่ ๑๐ ธันวาคม อันเป็นวันที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะบินกลับ แต่ก็ต้องเลื่อนด้วยเหตุผลข้างต้น คือนั้นประมาณสองทุ่ม ข้าพเจ้าก็นั่งเขียนหนังสือ ขณะนั้นพวกเด็กวัยรุ่นก็เบตกำลังเต้นรำกันอย่างสนุกสนานอยู่ชั้นล่าง ซึ่งจัดงานฉลองวันที่องค์ดาไล ลามะ ได้รับรางวัลโนเบล สาขาสันติภาพ จู๋ ๆ ไฟในห้องข้าพเจ้าก็ดับลง ข้าพเจ้าก็ไม่แปลกใจ เพราะเรื่องไฟดับเป็นเรื่องปกติในประเทศอินเดีย บางคืนติด ๆ ดับ ๆ กว่าสิบครั้ง ยิ่งที่เมืองนาแลนทาไฟดับนานครั้งละ ๒-๕ วัน เป็นเรื่องธรรมดา (ข้าพเจ้าอยู่เมืองพุทธคยา วัดทิเบต) แต่ในวันนี้ (๑๐ ธันวาคม) ไม่ใช่เรื่องธรรมดาเพราะห้องอื่น ๆ และชั้นล่างไม่ดับ แสดงว่าดับห้องข้าพเจ้าคนเดียว ข้าพเจ้าจึงยกเก้าอี้ไปวางบนเตียงแล้วปีนขึ้นไปดูหลอดไฟขนาด ๖๐ แสงเทียนใช้เทียนไขสองคู่ใกล้ ๆ ว่าเป็นเพราะหลอดขาดหรืออะไร แต่แสงเทียนก็ไม่สว่างพอที่จะรู้ได้ว่าไส้หลอดขาดหรือไม่ ข้าพเจ้าก็เลิกสนใจ หันมาเขียนหนังสือต่อไปภายใต้แสงเทียนสองเล่ม ๓๐

นาที ต่อมาเกิดเสียงระเบิดดังสนั่นจนกระจกห้องสะท้อน คิดว่าใครเอาก้อนหินขนาดใหญ่ มาขว้างกระจกหน้าต่างแตก เหลียวไปดูก็ไม่เห็นแตก ก็คิดว่าคงเป็นห้องถัดไป แต่ก็ไม่ได้สนใจที่จะออกไปดู ก็ทำงานต่อไปอีกสักครู่ เกิดความรู้สึกว่าอยากจะดูหลอดไฟอีกสักครั้ง จึงหยิบ เทียนไขเตรียมจะป็นขึ้นไปดูอีก สิ่งที่เห็นทำให้ข้าพเจ้าตัวชา ระลึกถึงหลวงพ่อกับและสวดมนต์ นั่งสมาธิในทันที

สิ่งที่ปรากฏแก่สายตาเมื่อมองไปที่หลอดไฟก็คือ ไม่มีหลอดไฟอยู่ มีแต่ขั้ว ส่วนหลอดไฟแตกละเอียดกระเด็นลงมากองรวมกันในหม้อข้าวไฟฟ้า เสียงระเบิดดังสนั่นที่ได้ยินเมื่อครู่ก็คือ เสียงระเบิดของหลอดไฟนั่นเอง ข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ว่า หากมันระเบิดในช่วงที่ข้าพเจ้าใช้ เทียนส่องดูหลอดนั้น อะไรจะเกิดขึ้น แน่نون หากไม่ตาย ข้าพเจ้าก็ต้องกลายเป็นคนพิการไป ซึ่งถ้าจะต้องเป็นหลังก็ขอเปลี่ยนเป็นอย่างแรกยังจะดีเสียกว่า เหตุการณ์ครั้งนั้นหากไม่ใช่เพราะหลวงพ่อบริจาคพลังไปช่วยแล้วจะเรียกว่าเพราะอะไร อาจารย์อุบล สุขสบาย เล่าให้ฟัง หลังจากที่ข้าพเจ้าเรียนจบกลับมาแล้ว เขาเคยไปหาหลวงพ่อกับและเรียนถามท่านว่า อาจารย์สุจิตรา อยู่อินเดียเป็นอย่างไรบ้าง หลวงพ่อตอบว่า หนักมาก กำลังส่งพลังไปช่วย

หลวงพ่อบริจาคพลังไปช่วยข้าพเจ้าจนกระทั่งช่วงสุดท้าย คือการสอบสัมภาษณ์ซึ่งเกิดปัญหาขึ้นโดยที่ข้าพเจ้าไม่คิดมาก่อนว่าจะต้องเกิด ข้าพเจ้าโกรธอาจารย์ที่ปรึกษามาก ถึงกับลั่นวาจาว่า “ฉันไม่สอบก็ได้ ทรากตรามาสองปีเศษ คุณก็รู้ก็เห็น แล้วมามีปัญหาตอนที่ฉันควรจะจบ ฉันไม่จบก็ได้” อาจารย์ที่ปรึกษาแทนที่จะโกรธกลับขอโทษขอโพยข้าพเจ้าเป็นการใหญ่ ในที่สุดก็จัดการให้ข้าพเจ้าสอบสัมภาษณ์จนได้ ที่น่าแปลกก็คือ ข้าพเจ้าไม่คาดคิดว่าจะมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นคือตัวเจ้าของเรื่องเองไม่รู้ แต่หลวงพ่อกับท่านทราบทุกอย่างและได้ช่วยจนสำเร็จ ได้รับการบอกเล่าจาก อาจารย์สมพร แผลงภู และ คุณเอื้อมทิพย์ คงเพชร ภายหลังจากที่กลับมาแล้ว มีหลายเรื่องที่หลวงพ่อกับท่านทราบและได้ช่วยไว้ ในที่นี้ไม่สามารถเล่าได้ทุกเรื่อง นับเป็นบุญของข้าพเจ้าโดยแท้

สิ่งที่ได้จากประเทศอินเดีย

หากจะเล่าให้หมดทุกเรื่องที่เกิดขึ้น ตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกับมาจนถึงปัจจุบัน ก็คงเป็นเรื่องที่ทำไม่ได้ เพราะ (๑) ต้องใช้เวลาเล่ากันกว่าสามวันสามคืน หรือถ้าจะเขียนก็คง

หลายร้อยหน้า ซึ่งไม่มีเวลาที่จะทำเช่นนั้น และ (๒) จะไม่มีท่านผู้ใดทบทวนหรือทบทวนตั้งแต่ต้นจนจบได้แม้แต่คนเดียว

จึงต้องรวบรัดตัดใจความว่าที่หลวงพ่อบ้านสนับสนุนให้ข้าพเจ้าไปเรียนที่ประเทศอินเดีย นั้น จริง ๆ แล้วการเรียนเป็นเรื่องรอง แต่เรื่องหลักและประโยชน์ที่ข้าพเจ้าได้ กลับเป็นเรื่องการปฏิบัติและความรู้ทางด้านพระพุทธศาสนาที่ลึกซึ้งกว่าที่เคยรู้มา ข้าพเจ้าสามารถอ่านพระไตรปิฎกได้เข้าใจซาบซึ้งกว่าแต่ก่อน เพราะได้มารู้มาเห็นวัฒนธรรมและวิธีการดำเนินชีวิตของชาวภารตะ วัดทิเบตที่ข้าพเจ้าเข้าพักอยู่ตรงข้ามกับพระเจดีย์และต้นพระศรีมหาโพธิ์ สถานที่ตรัสรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปปฏิบัติธรรมด้วยการทำประทักษิณ เดินจงกรม นั่งสมาธิ และที่มากที่สุดที่ทำได้สม่ำเสมอคือ การสวดมนต์ ซึ่งข้าพเจ้าจะสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากา(รุดนิโก) แล้วสวดพระพุทธรูปอย่าง เดี่ยว ๑๐๘ จบ ทั้งเช้าและเย็น (วันละ ๒ ครั้ง) จิตใจของข้าพเจ้าสงบเยือกเย็นขึ้นและมองเห็น ไตรลักษณ์ชัดเจนขึ้น

ทุกเช้าหลังจากการปฏิบัติธรรมเสร็จ ข้าพเจ้าจะตั้งจิตอธิษฐานต่อพระเจดีย์ พระแท่นวัชรอาสน์ และต้นพระศรีมหาโพธิ์ อธิษฐานในเรื่องที่เกี่ยวกับหลวงพ่อ เมื่อใดที่คำอธิษฐานนั้นกลายเป็นความจริง เมื่อนั้นข้าพเจ้าจะเปิดเผยว่าได้อธิษฐานไว้ว่าอย่างไร

ปัจจุบันข้าพเจ้ามีความสุขกับการทำงาน นอกจากงานสอนที่วิทยาลัยครูธนบุรี ซึ่งมีทั้งภาคกลางวันและภาคค่ำแล้ว ทางกรมการฝึกหัดครูยังแต่งตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นกรรมการคนหนึ่งในคณะทำงาน โครงการอบรมครูผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนา ในระดับประถมและมัธยม ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะปฏิบัติหน้าที่ให้สมกับความรู้ที่ได้ร่ำเรียนมา และพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำ วัดอัมพวัน จะเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของข้าพเจ้าในการดำเนินชีวิตที่ดั่งงามตามแบบชาวพุทธแท้ ขออย่าได้ผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นชาวพุทธ ไม่ว่าจะชาตินี้หรือชาติหน้า

ในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อกำลังจะเวียนมาอีกครั้งในวันที่ ๑๕ สิงหาคม ศกนี้ ข้าพเจ้าขอห้อมจิตอธิษฐานอาราธนาพระคุณแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ ตลอดจนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในแดนพุทธภูมิ มีพระเจดีย์พุทธคยา พระแท่นวัชรอาสน์ และพระศรีมหาโพธิ์ เป็นต้น โปรดดลบันดาลให้ท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี จงมีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์ ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ และประสบความสำเร็จในกิจการงานทั้งปวง เทอญ